

еленитѣ имѣ служатъ за храна, а кожата за облѣкло. Опитомения елень впрѣгатъ въ шейна и превозватъ съ него хора и товари.

Северниятъ елень се храни лѣтно време съ сочни растения, а презъ зимата съ мѣхове и лишей, които изравя майсторски съ преднитѣ си крака изъ снѣга.

Отъ голѣмитѣ северни студове еленьтъ е защитенъ съ дебела и гъста козина, която покрива тѣлото му. Презъ лѣтото тая козина пада, а вмѣсто нея израстватъ кѣси сиви влакна. Съ приближаване на зимнитѣ студове влакната се удѣлжаватъ и краищата имѣ побѣлжаватъ, та еленьтъ презъ зимата става бѣлезникавъ, както е бѣло всичко около него.

Всички северни елени обичатъ задружния животъ. Тѣхнитѣ стада сѣ винаги многобройни, често пѣти по нѣколко стотици. Така тѣ се пазятъ по-лесно отъ своитѣ врагове: вълци, мечки и други хищници.

Широкитѣ копита на северния елень му позволяватъ да се движи по мочурливитѣ и блатни полета лѣте, а сѣщо и по-дебелия снѣгъ зиме, безъ да потѣва.

Северниятъ елень плува много добре. Той има добре развити слухъ, зрение и мирисъ, та може да види, чуе и подуши отъ 500—600 крачки далечина всѣки неприятель.

Месото на северния елень е много вкусно. Но ловѣтъ на диви елени не е лесна работа по заснѣженитѣ и пусти северни страни.

Преди много хиляди години северниятъ елень е живѣлъ по цѣла Европа. Намиратъ се негови кости и рога дори и въ нашитѣ пещери — изъ България.

Северни елени.

Свѣтославъ Балкански